

Hvad angaaer Sagen i sin Almindelighed, at aabne Qvinderne Adgang til Universitetets Forelæsninger og Examinere, da nære vi ingen Tillid til, at derved skulde opnaaes betydeligt Udbytte, enten til Videnskabens Fremme, Menneskehedens aandelige Udvikling eller nogen virkelig Forbedring i Qvindens Kaar. Den saakaldte Qvindeemancipation, som med stor Iver og Heftighed føres frem i vore Dage, hviler paa en Miskjendelse af Qvindens naturlige Evner og Anlæg og den Livsopgave, som ved disse er stillet hende. Den vil, hvor der ikke sættes Grændser for den, medføre stor Forvirring, ja ligefrem Fare for Samfundet, fordi den truer med at omstyrte een af Grundpillerne for dette, nemlig Familielivet. Dettets Sammenhold, Inderlighed og forædlende Indflydelse beroer væsentlig derpaa, at Qvinden vil fastholde og opfylde de Pligter, som paahvile hende indenfor samme. Jo mere Qvinden drages bort fra Familien til en udadvendt Virksomhed, des mere vil Familielivet svækkes og opløses, og det Tab, som herved tilføies Samfundet, vil være ligesaa uberegneligt som uersatteligt.

Imidlertid kan det ikke nægtes, at om end Qvindens Livsopgave i Almindelighed maa søges løst indenfor Familien, der dog forekomme Undtagelser, hvor en sjælden og mærkelig Begavelse kræver Virksomhed i videre Kredse, ligesom det heller ikke kan nægtes, at formedelst de i mange Henseender opløste Samfundsforhold et ikke ringe Antal Qvinder ere stillede udenfor Familien og henviste til ved eget Arbejde at søge deres Underhold. At der aabnes saadanne Adgang til Universitetsstudiet, derimod er Intet at sige, naar det fastholdes, at Saadant er en Undtagelse, ikke Reglen.

Om vi end saaledes Intet have at indvende imod, at Universitetsstudierne aabnes ogsaa for Qvinderne, maae vi dog gjøre et særligt Forbehold med Hensyn til det theologiske Studium. Dette i Forbindelse med den afsluttede Embedsexamen giver nemlig Adgang til præstelig Virksomhed indenfor Folkekirken, men at tilstaae Qvinderne Saadant, er baade imod Skriftens udtrykkelige Forskrift (1 Kor. 14,33—35 og 1 Tim. 2,12) som og imod al kirkelig Vedtægt. Et Par enkelte Sekter fraregnede, have alle christelige Religionssamfund, trods al anden Splid og Uenighed, altid været enige om dette Punkt, ikke at tilstede Qvinder Adgang til præstelig Virksomhed. Vistnok fører det theologiske Studium ikke umiddelbart til præstelig Virksomhed, men hiint er dog det første Skridt, som letteligt kan drage det andet efter sig, især naar det betænkes, at den danske Folkekirke ikke har nogen Selvstyrelsesret, men maa underkaste sig de Love, som en bekjendelsesløs Rigsdag i Forening med en muligviis ikke christelig Cultusminister kunne paatvinge den.

En anden Sag er det, at Qvinder kunne ønske at underkaste sig den theologiske Embedsexamen for derved at erholde Ret til i Skolen at meddele Religionsunderviisning. Qvinder kunne ganske vist være vel skikkede til sidstnævnte Virksomhed, ja for de mindre Børns Vedkommende maaskee endog bedre end Mændene, under Forudsætning af, at de besidde den hertil nødvendige Kundskab. Imidlertid kunde dette vistnok bedre og hensigtsmæssigere ordnes paa den Maade, at der oprettes en særlig Prøve for Qvinder, som giver dem Ret til at meddele Religionsunderviisning, idet da denne Prøves Indhold og Beskaffenhed bliver nærmere at bestemme.

Vor Erklæring gaar altsaa ud paa, at om der end tilstedes Qvinderne Adgang til de forskjellige Universitetsstudier og de afsluttende Embedsexaminer, bør herfra udtrykkelig undtages det theologiske Studium med tilhørende Examen. Derimod kunde der for Qvinder, som have bestaaet

Lærerindeexamen eller Adgangsexamen ved Universitetet, oprettes en særlig Prøve i Religion, som gav Adgang til at undervise Skoleungdommen i dette Fag.

Den 21. April 1875.

Paa det theologiske Facultets Vegne
C. Henrik Scharling,
d. A. Decanus.